

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 439/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 439/02

Sprawy połączone C-359/11 i C-400/11: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 października 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Alexandra Schulz przeciwko Technische Werke Schussental GmbH und Co.KG i Josef Egbringhoff przeciwko Stadtwerke Ahaus GmbH (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywy 2003/54/WE i 2003/55/WE — Ochrona konsumentów — Rynek wewnętrzny energii elektrycznej i gazu ziemnego — Uregulowania krajowe określające treść umów zawieranych z konsumentami w ramach powszechnego obowiązku dostaw — Jednostronna zmiana przez sprzedawcę lub dostawcę ceny usługi — Poinformowanie w odpowiednim terminie przed wejściem w życie tej zmiany o jej przyczynach, warunkach i zakresie) 2

2014/C 439/03

Sprawa C-326/12: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Rita van Caster, Patrick van Caster przeciwko Finanzamt Essen-Süd (Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ kapitału — Artykuł 63 TFUE — Opodatkowanie zysków z funduszy inwestycyjnych — Obowiązki informowania i publikacji niektórych informacji przez fundusz inwestycyjny — Ryczałtowe opodatkowanie zysków z funduszy inwestycyjnych, które nie dochowują obowiązków informacji i publikacji) 3

2014/C 439/04	Sprawa C-104/13: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 23 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts – Łotwa) – AS „Olainfarm” przeciwko Latvijas Republikas Veselības ministrijai, Zāļu valsts aģentūra (Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Polityka przemysłowa — Dyrektywa 2001/83/CE — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Artykuł 6 — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Artykuł 8 ust. 3 lit. i) — Obowiązek dołączenia do wniosku o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu wyników badań farmaceutycznych, przedklinicznych i klinicznych — Odstępstwa dotyczące badań przedklinicznych i klinicznych — Artykuł 10 — Generyczne produkty lecznicze — Pojęcie „referencyjnego produktu leczniczego” — Prawo podmiotowe posiadacza pozwolenia na dopuszczenie do obrotu referencyjnego produktu leczniczego do zaskarżenia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego tego pierwszego produktu leczniczego — Artykuł 10a — Produkty lecznicze wyprodukowane na bazie substancji czynnych posiadających ugruntowane zastosowanie lecznicze w Unii Europejskiej od co najmniej dziesięciu lat — Możliwość wykorzystania produktu leczniczego, w przypadku którego pozwolenie na dopuszczenie do obrotu zostało wydane z uwzględnieniem odstępowstwa przewidzianego w art. 10a, jako referencyjnego produktu leczniczego w celu uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego)	3
2014/C 439/05	Sprawa C-222/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Teleklagenævnet – Dania) – TDC A/S przeciwko Erhvervsstyrelsen (Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/22/WE — Artykuł 32 — Dodatkowe usługi obowiązkowe — Mechanizm rekompensaty kosztów związanych ze świadczeniem tych usług — Pojęcie „sądu” w rozumieniu art. 267 TFUE — Brak właściwości Trybunału)	4
2014/C 439/06	Sprawa C-252/13: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 października 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/73/WE i 2006/54/WE — Równość traktowania kobiet i mężczyzn — Zatrudnienie i praca — Dostęp do zatrudnienia — Powrót z urlopu macierzyńskiego — Wymogi formalne dotyczące skargi wszczynającej postępowanie — Spójne przedstawienie zarzutów szczegółowych — Sformułowanie żądań w sposób jednoznaczny).	5
2014/C 439/07	Sprawa C-268/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Sibiu – Rumunia) – Elena Petru przeciwko Casa Județeană de Asigurări de Sănătate Sibiu, Casa Națională de Asigurări de Sănătate [Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 22 ust. 2 akapit drugi — Ubezpieczenie zdrowotne — Szpitalne świadczenia zdrowotne udzielane w innym państwie członkowskim — Odmowa uprzedniej zgody — Brak produktów leczniczych i materiałów medycznych pierwszej potrzeby].	5
2014/C 439/08	Sprawa C-299/13: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof – Belgia) – Isabelle Gielen przeciwko Ministerraad (Podatki — Dyrektywa 2008/7/WE — Artykuł 5 ust. 2 i art. 6 — Podatki pośrednie od gromadzenia kapitału — Podatek od przekształcenia papierów wartościowych na okaziciela w imienne lub zdematerializowane papiery wartościowe)	6
2014/C 439/09	Sprawa C-302/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts – Łotwa) – AS flyLAL-Lithuanian Airlines, w likwidacji przeciwko VAS Starptautiskā lidosta Rīga, AS Air Baltic Corporation (Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 31 — Wniosek o uznanie i wykonanie orzeczenia zarządzającego uznanie i wykonanie środków tymczasowych i zabezpieczających — Artykuł 1 ust. 1 — Zakres stosowania — Sprawy cywilne i handlowe — Pojęcie — Żądanie naprawienia szkody wynikającej z zarzucanego naruszenia prawa konkurencji Unii Europejskiej — Obniżki opłat lotniskowych — Artykuł 22 pkt 2 — Jurysdykcja wyłączna — Pojęcie — Spór dotyczący spółek i osób prawnych — Decyzja o przyznaniu obniżek — Artykuł 34 pkt 1 — Podstawy odmowy uznania — Porządek publiczny państwa wezwanego)	7
2014/C 439/10	Sprawa C-305/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Haeger & Schmidt GmbH przeciwko Mutuelles du Mans assurances Iard SA (MMA Iard), Jacques’owi Loriowi, Dominique’owi Miquelowi, działającemu w charakterze likwidatora Safram intercontinental SARL, Ace Insurance SA NV, Va Tech JST SA, Axa Corporate Solutions SA (Odesłanie prejudycjalne — Konwencja rzymska o prawie właściwym dla zobowiązań umownych — Artykuł 4 ust. 1, 2, 4 i 5 — Prawo właściwe w razie braku wyboru prawa przez strony umowy — Umowa spedycji — Umowa przewozu towarów)	8

2014/C 439/11	Sprawy połączone C-344/13 i C-367/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 października 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Commissione tributaria provinciale di Roma – Włochy) – Cristiano Blanco (C-344/13), Pier Paolo Fabretti (C-367/13) przeciwko Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Roma – Ufficio Controlli (Odesłanie prejudycjalne — Swoboda świadczenia usług — Ograniczenia — Przepisy podatkowe — Dochody pochodzące z wygranych z gier losowych — Różnica w opodatkowaniu wygranych uzyskanych za granicą i wygranych pochodzących z kasyn krajowych)	8
2014/C 439/12	Sprawa C-428/13: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 października 2014 r.(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Ministero dell’Economia e delle Finanze, Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato (AAMS) przeciwko Yesmoke Tobacco SpA (Odesłanie prejudycjalne — Przepisy podatkowe — Harmonizacja ustawodawstw — Dyrektywy 95/59/WE i 2011/64/UE — Struktura i stawki podatków akcyzowych stosowanych do wyrobów tytoniowych — Określenie wysokości podatku akcyzowego — Zasada ustanawiająca jedną stawkę podatku akcyzowego dla wszystkich papierosów — Możliwość wprowadzenia przez państwa członkowskie minimalnej kwoty podatku akcyzowego — Papierosy należące do najniższej kategorii cenowej — Przepisy krajowe — Specyficzna kategoria papierosów — Określenie podatku akcyzowego w stawce 115 %)	9
2014/C 439/13	Sprawa C-429/13 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 października 2014 r. – Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Fundusz spójności — Zmniejszenie pomocy finansowej — Nieprawidłowości związane ze stosowaniem przepisów w dziedzinie zamówień publicznych — Przyjęcie decyzji przez Komisję Europejską — Brak dochowania wyznaczonego terminu — Konsekwencje)	10
2014/C 439/14	Sprawa C-437/13: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 23 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Unitrading Ltd przeciwko Staatssecretaris van Financiën (Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy kodeks celny — Pokrycie należności celnych przywozowych — Pochodzenie towarów — Środki dowodowe — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 47 — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Autonomia proceduralna państw członkowskich)	10
2014/C 439/15	Sprawa C-492/13: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad – Varna – Bułgaria) – Traum EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite (Odesłanie prejudycjalne — Podatki — VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 138 ust. 1 — Zwolnienia związane z transakcjami wewnątrzspółnotowymi — Nabywca niezarejestrowany do celów VAT — Obowiązek sprzedawcy wykazania autentyczności podpisu nabywcy lub jego przedstawiciela — Zasady proporcjonalności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań — Bezpośrednia skuteczność)	11
2014/C 439/16	Sprawa C-522/13: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 1 de Ferrol – Hiszpania) – Ministerio de Defensa, Navantia SA przeciwko Concello de Ferrol (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Konkurencja — Pomoc państwa — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Pojęcie pomocy państwa — Podatek od nieruchomości — Zwolnienie podatkowe)	12
2014/C 439/17	Sprawa C-541/13: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – Douane Advies Bureau Rietveld przeciwko Hauptzollamt Hannover (Odesłanie prejudycjalne — Unia celna i wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Pozycja 3822 — Pojęcie „odczynników diagnostycznych lub laboratoryjnych” — Wskaźniki ekspozycji na określoną wcześniej temperaturę reakcji)	12
2014/C 439/18	Sprawa C-565/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hovrätten för västra Sverige – Szwecja) – postępowanie karne przeciwko Ove Ahlströmowi, Lennartowi Kjellbergowi, Fiskeri Ab Ganthi, Fiskeri Ab Nordic (Odesłanie prejudycjalne — Stosunki zewnętrzne — Porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka — Wykluczenie jakiegokolwiek możliwości prowadzenia połowów przez statki wspólnotowe w marokańskich strefach połowowych na podstawie licencji wydanej przez władze marokańskie bez współdziałania właściwych władz Unii Europejskiej)	13
2014/C 439/19	Sprawa C-620/13 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 października 2014 r. – British Telecommunications plc przeciwko Komisji Europejskiej, BT Pension Scheme Trustees Ltd (Odwołanie — Pomoc państwa — Zwolnienie funduszu emerytalnego z obowiązku odprowadzania za niektórych pracowników składki na fundusz ochrony emerytalnej — Charakter selektywny środka)	13

2014/C 439/20	Sprawa C-641/13 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 9 października 2014 r. – Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Fundusz Spójności — Zmniejszenie pomocy finansowej — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 93/37/EWG — Kryteria udzielania zamówienia — Doświadczenia z wcześniej wykonanych robót — Kryteria wyboru jakościowego)	14
2014/C 439/21	Sprawa C-376/14 PPU: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – C przeciwko M [Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Bezprawne zatrzymanie — Zwyczajny pobyt dziecka]	14
2014/C 439/22	Sprawa C-369/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy) w dniu 31 lipca 2014 r. – Sommer Antriebs- und Funktechnik GmbH przeciwko Rademacher Geräte-Elektronik GmbH & Co. KG	15
2014/C 439/23	Sprawa C-382/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 11 sierpnia 2014 r. – Juergen Schneider, Erika Schneider przeciwko Condor Flugdienst GmbH	16
2014/C 439/24	Sprawa C-409/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 28 sierpnia 2014 r. – Schenker Nemzetközi Szállítmányozási és Logisztikai Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága.	16
2014/C 439/25	Sprawa C-419/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 8 września 2014 r. – Bíróság WebMindLicences Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság	17
2014/C 439/26	Sprawa C-423/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 15 września 2014 r. – Fazenda Pública przeciwko Beiragás – Companhia de Gás das Beiras, SA.	20
2014/C 439/27	Sprawa C-424/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 15 września 2014 r. – Jácint Gábor Balogh przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága	21
2014/C 439/28	Sprawa C-443/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 25 września 2014 r. – Kreis Warendorf przeciwko Ibrahim Alo	21
2014/C 439/29	Sprawa C-444/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 25 września 2014 r. – Amira Osso przeciwko Region Hannover	22
2014/C 439/30	Sprawa C-445/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 25 września 2014 r. – Seusen Sume przeciwko Landkreis Stade	23
2014/C 439/31	Sprawa C-456/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla La Mancha (Hiszpania) w dniu 2 października 2014 r. – Manuel Orrego Arias przeciwko Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real.	23
2014/C 439/32	Sprawa C-457/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Cagliari (Włochy) w dniu 2 października 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Claudia Concu, Isabella Melis.	24
2014/C 439/33	Sprawa C-463/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Warna (Bułgaria) w dniu 8 października 2014 r. – Asparuchow Lejk Investmynt Kympani OOD przeciwko Direktor na direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” Warna pri Centraľno upravlenie na Nacionalnata agencija za prichodite	24
2014/C 439/34	Sprawa C-468/14: Skarga wniesiona w dniu 13 października 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Danii.	25

Sąd

2014/C 439/35	Sprawa T-29/11: Wyrok Sądu z dnia 24 października 2014 r. – Technische Universität Dresden przeciwko Komisji (Klauzula arbitrażowa — Wspólnotowy program działań w dziedzinie zdrowia publicznego — Umowa o finansowanie projektu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Nota obciążeniowa — Umowny charakter sporu — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność — Zmiana kwalifikacji skargi — Koszty kwalifikowalne)	26
2014/C 439/36	Sprawa T-543/12: Wyrok Sądu z dnia 24 października 2014 r. – Grau Ferrer przeciwko OHIM – Rubio Ferrer (Bugui va) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Bugui va — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy Bugui oraz wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy BUGUI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Oddalenie sprzeciwu — Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Istnienie wcześniejszego znaku towarowego — Nieuwzględnienie dowodów przedstawionych na poparcie sprzeciwu przed Izłą Odwoławczą — Swobodna ocena przysługująca izbie odwoławczej — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 — Artykuł 15 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Postać różniąca się w elementach, które nie zmieniają charakteru odróżniającego] . . .	27
2014/C 439/37	Sprawa T-706/14 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 23 października 2014 r. – Holistic Innovation Institute przeciwko REA (Środek tymczasowy — Projekty finansowane przez Unię Europejską w dziedzinie badań i rozwoju technologicznego — Decyzja o odmowie udziału w niektórych projektach — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak poszanowania wymogów formalnych — Niedopuszczalność)	27
2014/C 439/38	Sprawa T-350/14: Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2014 r. – Arvanitis i in. przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i in.	28
2014/C 439/39	Sprawa T-413/14: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2014 r. – Grigoriadis i in. przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i in.	29
2014/C 439/40	Sprawa T-646/14: Skarga wniesiona w dniu 2 września 2014 r. – Micula i in. przeciwko Komisji . . .	29
2014/C 439/41	Sprawa T-671/14: Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Bayerische Motoren Werke przeciwko Komisji	30
2014/C 439/42	Sprawa T-672/14: Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – August Wolff i Remedia przeciwko Komisji.	31
2014/C 439/43	Sprawa T-680/14: Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Lupin przeciwko Komisji	33

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2014/C 439/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 431 z 1.12.2014

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 421 z 24.11.2014

Dz.U. C 409 z 17.11.2014

Dz.U. C 395 z 10.11.2014

Dz.U. C 388 z 3.11.2014

Dz.U. C 380 z 27.10.2014

Dz.U. C 372 z 20.10.2014

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 października 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Alexandra Schulz przeciwko Technische Werke Schussental GmbH und Co.KG i Josef Egbringhoff przeciwko Stadtwerke Ahaus GmbH

(Sprawy połączone C-359/11 i C-400/11) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywy 2003/54/WE i 2003/55/WE — Ochrona konsumentów — Rynek wewnętrzny energii elektrycznej i gazu ziemnego — Uregulowania krajowe określające treść umów zawieranych z konsumentami w ramach powszechnego obowiązku dostaw — Jednostronna zmiana przez sprzedawcę lub dostawcę ceny usługi — Poinformowanie w odpowiednim terminie przed wejściem w życie tej zmiany o jej przyczynach, warunkach i zakresie)

(2014/C 439/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Alexandra Schulz i Josef Egbringhoff

Strony pozwane: Technische Werke Schussental GmbH und Co.KG i Stadtwerke Ahaus GmbH

Sentencja

Artykuł 3 ust. 5 dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE, w związku z jej załącznikiem A oraz art. 3 ust. 3 dyrektywy 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE, w związku z jej załącznikiem A należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniom krajowym, takim jak rozpatrywane w postępowaniach głównych, które określają treść umów na dostawę energii elektrycznej i gazu zawartych z odbiorcami w ramach powszechnego obowiązku dostaw i przewidują możliwość zmiany ceny tej dostawy, ale nie gwarantują, że odbiorcy zostaną poinformowani w odpowiednim terminie przed wejściem w życie tej zmiany o jej przyczynach, warunkach i zakresie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Rita van Caster, Patrick van Caster przeciwko Finanzamt Essen-Süd

(Sprawa C-326/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ kapitału — Artykuł 63 TFUE — Opodatkowanie zysków z funduszy inwestycyjnych — Obowiązki informowania i publikacji niektórych informacji przez fundusz inwestycyjny — Ryczałtowe opodatkowanie zysków z funduszy inwestycyjnych, które nie dochowują obowiązków informacji i publikacji)

(2014/C 439/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rita van Caster, Patrick van Caster

Strona pozwana: Finanzamt Essen-Süd

Sentencja

Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym tego rodzaju jak w postępowaniu głównym, które przewidują, że brak dochowania przez fundusz inwestycyjny niebędący rezydentem obowiązków informowania i publikacji niektórych informacji określonych w tych przepisach mających zastosowanie bez różnicy do funduszy będących rezydentami i niebędących rezydentami prowadzi do ryczałtowego opodatkowania zysków osiągniętych przez podatnika z owych funduszy inwestycyjnych, o ile przepisy te nie umożliwiają podatnikowi przedstawienia dowodów lub informacji mogących wykazać rzeczywistą wysokość owych zysków.

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 6.10.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 23 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts – Łotwa) – AS „Olainfarm” przeciwko Latvijas Republikas Veselības ministrija, Zāļu valsts aģentūra

(Sprawa C-104/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Polityka przemysłowa — Dyrektywa 2001/83/CE — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Artykuł 6 — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Artykuł 8 ust. 3 lit. i) — Obowiązek dołączenia do wniosku o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu wyników badań farmaceutycznych, przedklinicznych i klinicznych — Odstępstwa dotyczące badań przedklinicznych i klinicznych — Artykuł 10 — Generyczne produkty lecznicze — Pojęcie „referencyjnego produktu leczniczego” — Prawo podmiotowe posiadacza pozwolenia na dopuszczenie do obrotu referencyjnego produktu leczniczego do zaskarżenia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego tego pierwszego produktu leczniczego — Artykuł 10a — Produkty lecznicze wyprodukowane na bazie substancji czynnych posiadających ugruntowane zastosowanie lecznicze w Unii Europejskiej od co najmniej dziesięciu lat — Możliwość wykorzystania produktu leczniczego, w przypadku którego pozwolenie na dopuszczenie do obrotu zostało wydane z uwzględnieniem odstępowania przewidzianego w art. 10a, jako referencyjnego produktu leczniczego w celu uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego)

(2014/C 439/04)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS „Olainfarm”

Strony pozwane: Latvijas Republikas Veselības ministrija, Zāļu valsts aģentūra

przy udziale: Grindeks AS

Sentencja

- 1) Pojęcie „referencyjnego produktu leczniczego” w rozumieniu art. 10 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1394/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono produkt leczniczy, w przypadku którego pozwolenie na dopuszczenie do obrotu zostało wydane na podstawie art. 10a tej dyrektywy.
- 2) Artykuł 10 dyrektywy 2001/83, zmienionej rozporządzeniem nr 1394/2007, w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że posiadający pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego wykorzystywanego jako referencyjny produkt leczniczy w ramach wniosku o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego innego producenta, złożonego na podstawie art. 10 tej dyrektywy, ma prawo do zaskarżenia decyzji właściwego organu w sprawie wydania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu tego ostatniego produktu leczniczego w zakresie, w jakim chodzi o uzyskanie ochrony sądowej uprawnienia, jakie ten art. 10 przyznaje wspomnianemu posiadającemu pozwolenie. Takie prawo zaskarżenia przysługuje temu posiadającemu pozwolenie w szczególności wówczas, gdy żąda on, aby jego produkt leczniczy nie był wykorzystywany w celu uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu na podstawie wspomnianego art. 10 produktu leczniczego, w odniesieniu do którego jego własny produkt leczniczy nie może być uznany za referencyjny produkt leczniczy w rozumieniu art. 10 ust. 2 lit. a).

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 27.4.2013.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia
w trybie prejudycjalnym złożony przez Teleklagenævnet – Dania) – TDC A/S przeciwko
Erhvervsstyrelsen**

(Sprawa C-222/13) ⁽¹⁾

*(Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/22/WE —
Artykuł 32 — Dodatkowe usługi obowiązkowe — Mechanizm rekompensaty kosztów związanych ze
świadczeniem tych usług — Pojęcie „sądu” w rozumieniu art. 267 TFUE — Brak właściwości Trybunału)*

(2014/C 439/05)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Teleklagenævnet

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TDC A/S

Strona pozwana: Erhvervsstyrelsen

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez Teleklagenævnet (Dania) postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2013 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 października 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-252/13) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywy 2002/73/WE i 2006/54/WE — Równość traktowania kobiet i mężczyzn — Zatrudnienie i praca — Dostęp do zatrudnienia — Powrót z urlopu macierzyńskiego — Wymogi formalne dotyczące skargi wszczynającej postępowanie — Spójne przedstawienie zarzutów szczegółowych — Sformułowanie żądań w sposób jednoznaczny)

(2014/C 439/06)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Martin i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman i J. Langer, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Sibiu – Rumunia) – Elena Petru przeciwko Casa Județeană de Asigurări de Sănătate Sibiu, Casa Națională de Asigurări de Sănătate

(Sprawa C-268/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 22 ust. 2 akapit drugi — Ubezpieczenie zdrowotne — Szpitalne świadczenia zdrowotne udzielane w innym państwie członkowskim — Odmowa uprzedniej zgody — Brak produktów leczniczych i materiałów medycznych pierwszej potrzeby]

(2014/C 439/07)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Sibiu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elena Petru

Strona pozwana: Casa Județeană de Asigurări de Sănătate Sibiu, Casa Națională de Asigurări de Sănătate

Sentencja

Artykuł 22 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 592/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że zgody wymaganej na podstawie art. 22 ust. 1 lit. c) ppkt (i) tego rozporządzenia nie można odmówić, w wypadku gdy to ze względu na brak produktów leczniczych i materiałów medycznych pierwszej potrzeby nie można udzielić danych szpitalnych świadczeń zdrowotnych we właściwym czasie w państwie członkowskim miejsca zamieszkania osoby objętej zabezpieczeniem społecznym. Tę niemożliwość należy oceniać na poziomie ogółu szpitali tego państwa członkowskiego mogących udzielić wspomnianych świadczeń zdrowotnych oraz w odniesieniu do terminu, w którym świadczenia te mogą zostać uzyskane we właściwym czasie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof – Belgia) – Isabelle Gielen przeciwko Ministerraad

(Sprawa C-299/13) ⁽¹⁾

(Podatki — Dyrektywa 2008/7/WE — Artykuł 5 ust. 2 i art. 6 — Podatki pośrednie od gromadzenia kapitału — Podatek od przekształcenia papierów wartościowych na okaziciela w imienne lub zdematerializowane papiery wartościowe)

(2014/C 439/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Grondwettelijk Hof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Isabelle Gielen

Strona pozwana: Ministerraad

Sentencja

Artykuł 5 ust. 2 dyrektywy Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się nałożeniu podatku od przekształcenia papierów wartościowych na okaziciela w imienne lub zdematerializowane papiery wartościowe, takiego jak będący przedmiotem postępowania głównego. Podatek taki nie może być uzasadniony w oparciu o art. 6 wskazanej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 3.8.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts – Łotwa) – AS flyLAL-Lithuanian Airlines, w likwidacji przeciwko VAS Starptautiskā lidosta Rīga, AS Air Baltic Corporation

(Sprawa C-302/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 31 — Wniosek o uznanie i wykonanie orzeczenia zarządzającego uznanie i wykonanie środków tymczasowych i zabezpieczających — Artykuł 1 ust. 1 — Zakres stosowania — Sprawy cywilne i handlowe — Pojęcie — Żądanie naprawienia szkody wynikającej z zarzucanego naruszenia prawa konkurencji Unii Europejskiej — Obniżki opłat lotniskowych — Artykuł 22 pkt 2 — Jurysdykcja wyłączna — Pojęcie — Spór dotyczący spółek i osób prawnych — Decyzja o przyznaniu obniżek — Artykuł 34 pkt 1 — Podstawy odmowy uznania — Porządek publiczny państwa wezwanego)

(2014/C 439/09)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS flyLAL-Lithuanian Airlines, w likwidacji

Strona pozwana: VAS Starptautiskā lidosta Rīga, AS Air Baltic Corporation

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że powództwo o uzyskanie odszkodowania za szkodę wynikającą z zarzucanego naruszenia prawa konkurencji Unii, takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, jest objęte pojęciem „spraw cywilnych i handlowych” w rozumieniu tego przepisu i wchodzi w związek z tym w zakresie stosowania tego rozporządzenia.
- 2) Artykuł 22 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że powództwo o uzyskanie odszkodowania za szkodę wynikającą z zarzucanego naruszenia prawa konkurencji Unii, takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, nie stanowi sprawy z dziedziny ważności decyzji organów spółek w rozumieniu tego przepisu.
- 3) Artykuł 34 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że ani sposób ustalenia wysokości kwot, których dotyczą środki tymczasowe i zabezpieczające zarządzane w drodze orzeczenia, o którego uznanie i wykonanie się zwrócono, w sytuacji gdy jest możliwe podążanie za etapami procesu rozmowania, które doprowadziło do ustalenia wysokości przedmiotowych kwot, i przysługiwały środki odwoławcze oraz skorzystano z nich w celu zaskarżenia takiego sposobu obliczenia, ani samo powołanie się na poważne skutki gospodarcze nie stanowią podstaw wskazujących na naruszenie porządku publicznego wezwanego państwa członkowskiego, pozwalających na odmowę uznania i wykonania w tym państwie członkowskim takiego orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 3.8.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Haeger & Schmidt GmbH przeciwko Mutuelles du Mans assurances Iard SA (MMA Iard), Jacques’owi Loriowi, Dominique’owi Miquelowi, działającemu w charakterze likwidatora Safram intercontinental SARL, Ace Insurance SA NV, Va Tech JST SA, Axa Corporate Solutions SA

(Sprawa C-305/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Konwencja rzymska o prawie właściwym dla zobowiązań umownych — Artykuł 4 ust. 1, 2, 4 i 5 — Prawo właściwe w razie braku wyboru prawa przez strony umowy — Umowa spedycji — Umowa przewozu towarów)

(2014/C 439/10)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Haeger & Schmidt GmbH

Strony pozwane: Mutuelles du Mans assurances Iard SA (MMA Iard), Jacques Lorio, Dominique Miquel, działający w charakterze likwidatora Safram intercontinental SARL, Ace Insurance SA NV, Va Tech JST SA, Axa Corporate Solutions SA

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 4 zdanie ostatnie Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 r., należy interpretować w ten sposób, że postanowienie to ma zastosowanie do umowy spedycji tylko wtedy, gdy głównym przedmiotem umowy jest przewóz, w ścisłym tego słowa znaczeniu, danego towaru, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 4 ust. 4 wspomnianej konwencji należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy prawa właściwego dla umowy przewozu towarów nie można określić na podstawie art. 4 ust. 4 zdanie drugie, wówczas należy je ustalić w oparciu o ogólną zasadę przewidzianą w art. 4 ust. 1, co oznacza, że prawem właściwym dla tej umowy jest prawo państwa, z którym umowa wykazuje najściślejsze związki.
- 3) Artykuł 4 ust. 2 tej samej konwencji należy interpretować w ten sposób, że w przypadku twierdzenia, że umowa wykazuje ściślejsze związki z państwem innym niż państwo, którego prawo jest wyznaczone poprzez domniemanie ustanowione we wspomnianym ustępie, sąd krajowy powinien porównać związki istniejące pomiędzy tą umową a, z jednej strony, państwem, którego prawo jest wyznaczone na podstawie domniemania, a z drugiej strony, innym państwem powiązanych z umową. W tym zakresie sąd powinien uwzględnić wszystkie okoliczności, w tym istnienie innych umów powiązanych z rozpatrywaną umową.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 października 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Commissione tributaria provinciale di Roma – Włochy) – Cristiano Blanco (C-344/13), Pier Paolo Fabretti (C-367/13) przeciwko Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Roma – Ufficio Controlli

(Sprawy połączone C-344/13 i C-367/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda świadczenia usług — Ograniczenia — Przepisy podatkowe — Dochody pochodzące z wygranych z gier losowych — Różnica w opodatkowaniu wygranych uzyskanych za granicą i wygranych pochodzących z kasyn krajowych)

(2014/C 439/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria provinciale di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cristiano Blanco (C-344/13), Pier Paolo Fabretti (C-367/13)

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Roma – Ufficio Controlli

Sentencja

Artykuły 52 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one obowiązywaniu przepisów państwa członkowskiego, które obejmują podatkiem dochodowym wygrane w grach losowych uzyskane w kasynach gier znajdujących się w innych państwach członkowskich oraz zwalniają z tegoż podatku podobne dochody uzyskane w kasynach krajowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Ministero dell’Economia e delle Finanze, Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato (AAMS) przeciwko Yesmoke Tobacco SpA

(Sprawa C-428/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przepisy podatkowe — Harmonizacja ustawodawstw — Dyrektywy 95/59/WE i 2011/64/UE — Struktura i stawki podatków akcyzowych stosowanych do wyrobów tytoniowych — Określenie wysokości podatku akcyzowego — Zasada ustanawiająca jedną stawkę podatku akcyzowego dla wszystkich papierosów — Możliwość wprowadzenia przez państwa członkowskie minimalnej kwoty podatku akcyzowego — Papierosy należące do najniższej kategorii cenowej — Przepisy krajowe — Specyficzna kategoria papierosów — Określenie podatku akcyzowego w stawce 115 %)

(2014/C 439/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministero dell’Economia e delle Finanze, Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato (AAMS)

Strona pozwana: Yesmoke Tobacco SpA

Sentencja

Artykuł 7 ust. 2 i art. 8 ust. 6 dyrektywy Rady 2011/64/UE z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak ten w postępowaniu głównym, który nie ustanawia takiego samego minimalnego podatku akcyzowego mającego zastosowanie do wszystkich papierosów, lecz ustanawia minimalny podatek akcyzowy mający zastosowanie jedynie do papierosów, których cena sprzedaży detalicznej jest niższa od ceny papierosów należących do najbardziej poszukiwanej kategorii cenowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 26.10.2013.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 października 2014 r. – Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-429/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Fundusz spójności — Zmniejszenie pomocy finansowej — Nieprawidłowości związane ze stosowaniem przepisów w dziedzinie zamówień publicznych — Przyjęcie decyzji przez Komisję Europejską — Brak dochowania wyznaczonego terminu — Konsekwencje)

(2014/C 439/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Conte i A. Tokár, pełnomocnicy, wspierani przez J. Rivasa Andrésa, abogado)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej Hiszpania/Komisja (T-384/10, EU:T:2013:277) zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2010) 4147 z dnia 30 czerwca 2010 r. obniżającej pomoc finansową przyznaną w ramach Funduszu Spójności na następujące projekty lub grupy projektów: „Zaopatrzenie w wodę miejscowości położonych w zlewni Gwadiany: okręg Andévalo” (2000.ES.16.C.PE.133), „Asenizacja i oczyszczanie ścieków w zlewni Gwadalkiwiru: Guadaira, Aljarafe i EE NN PP Gwadalkiwiru” (2000.ES.16.C.PE.066) oraz „Zaopatrzenie w wodę systemów ponadgminnych w prowincjach Granada i Malaga” (2002.ES.16.C.PE.061).
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami Królestwa Hiszpanii i własnymi kosztami, zarówno w pierwszej instancji, jak również w niniejszym postępowaniu odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 23 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Unitrading Ltd przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-437/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy kodeks celny — Pokrycie należności celnych przywózowych — Pochodzenie towarów — Środki dowodowe — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 47 — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Autonomia proceduralna państw członkowskich)

(2014/C 439/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Unitrading Ltd

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Sentencja

- 1) Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie, by przedstawiony przez organy celne na podstawie krajowego prawa proceduralnego dowód pochodzenia przywiezionych towarów opierał się na wynikach analiz dokonanych przez osobę trzecią, gdy ta osoba trzecia odmawia organom celnym, względnie podmiotowi dokonującemu zgłoszenia celnego przedstawienia dodatkowych informacji w przedmiocie owych analiz, co w konsekwencji utrudnia lub uniemożliwia zweryfikowanie lub obalenie prawidłowości dokonanych stwierdzeń, pod warunkiem, że przestrzegano zasad skuteczności i równoważności. Do sądu krajowego należy zweryfikowanie, czy miało to miejsce w postępowaniu głównym.
- 2) W przypadku tego rodzaju, jak w postępowaniu głównym, zakładając, że organy celne nie mogą przedstawić dodatkowych informacji w przedmiocie omawianych analiz, kwestia, czy organy celne powinny uwzględnić wniosek zainteresowanego zmierzający do dokonania na własny koszt analiz w kraju zgłoszonym jako kraj pochodzenia, oraz kwestia, czy jest istotne, że przez pewien okres były przechowywane części próbek towarów, którymi zainteresowany mógł dysponować dla celów weryfikacji przez inne laboratorium, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy organy celne powinny poinformować zainteresowanego o istnieniu zachowanych podpróbek towarów oraz o tym, że może on wnieść o ich udostępnienie celem przeprowadzenia owych weryfikacji, powinny zostać ocenione na podstawie krajowego prawa procesowego.

(¹) Dz.U. C 325 z 9.11.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad – Varna – Bułgaria) – Traum EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Sprawa C-492/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki — VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 138 ust. 1 — Zwolnienia związane z transakcjami wewnątrzspółnotowymi — Nabywca niezarejestrowany do celów VAT — Obowiązek sprzedawcy wykazania autentyczności podpisu nabywcy lub jego przedstawiciela — Zasady proporcjonalności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań — Bezpośrednia skuteczność)

(2014/C 439/15)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad – Varna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Traum EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Sentencja

- 1) Artykuł 138 ust. 1 i art. 139 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/88/UE z dnia 7 grudnia 2010 r., powinny być interpretowane w ten sposób, że sprzeciwiają się one w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym temu, aby organ podatkowy państwa członkowskiego odmawiał korzystania z prawa do zwolnienia z podatku od wartości dodanej z tytułu dostawy wewnątrzspółnotowej z tego powodu, że nabywca nie był zarejestrowany dla celów tego podatku w innym państwie członkowskim oraz że dostawca nie wykazał ani autentyczności podpisu znajdującego się na dokumentach przedstawionych na poparcie deklaracji rzekomo zwolnionej dostawy, ani upoważnienia osoby, która podpisała dokumenty w imieniu nabywcy, podczas gdy dokumenty uzasadniające prawo do zwolnienia przedstawione przez dostawcę na poparcie jego deklaracji były zgodne z ustalonym przez prawo krajowe wykazem dokumentów, jakie powinny zostać przedstawione temu organowi, i dokumenty te w pierwszej kolejności zostały zaakceptowane przez ten organ jako dowód uzasadniający, co należy do weryfikacji sądu odsyłającego.

- 2) Artykuł 138 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE, zmienionej dyrektywą 2010/88, powinien być interpretowany w ten sposób, że jest on bezpośrednio skuteczny tak, że podatnicy mogą się na niego powoływać przed sądami krajowymi wobec państw członkowskich w celu uzyskania zwolnienia z podatku od wartości dodanej z tytułu dostawy wewnątrzspółnotowej.

(¹) Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 1 de Ferrol – Hiszpania) – Ministerio de Defensa, Navantia SA przeciwko Concello de Ferrol

(Sprawa C-522/13) (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Konkurencja — Pomoc państwa — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Pojęcie pomocy państwa — Podatek od nieruchomości — Zwolnienie podatkowe)

(2014/C 439/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 1 de Ferrol

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministerio de Defensa, Navantia SA

Strona pozwana: Concello de Ferrol

Sentencja

Artykuł 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zwolnienie z podatku od nieruchomości nieruchomości gruntowej należącej do państwa i przekazanej do dyspozycji przedsiębiorstwu, którego kapitał należy w całości do tego państwa i które na tej nieruchomości wytwarza towary i świadczy usługi mogące być przedmiotem wymiany handlowej między państwami członkowskimi na rynkach otwartych na konkurencję, może stanowić pomoc państwa zakazaną na mocy wskazanego postanowienia. Zadaniem sądu odsyłającego jest jednak ustalenie, czy w świetle wszystkich istotnych okoliczności zawistego przed nim sporu, ocenionych w świetle przedstawionej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wykładni, zwolnienie takie należy uznać za pomoc państwa w rozumieniu wskazanego postanowienia.

(¹) Dz.U. C 367 z 14.12.2013.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – Douane Advies Bureau Rietveld przeciwko Hauptzollamt Hannover

(Sprawa C-541/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Unia celna i wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Pozycja 3822 — Pojęcie „odczynników diagnostycznych lub laboratoryjnych” — Wskaźniki ekspozycji na określoną wcześniej temperaturę reakcji)

(2014/C 439/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Douane Advies Bureau Rietveld

Strona pozwana: Hauptzollamt Hannover

Sentencja

Pozycję 3822 Nomenklatury scalonej, zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że wskaźniki temperatury, takie jak produkty sprzedawane pod nazwami „WarmMark” i „ColdMark”, które poprzez zmianę koloru wynikającą ze zmiany objętości cieczy w nich zawartych wskazują w sposób trwały, czy została osiągnięta temperatura wyższa lub niższa od określonego proggu, nie są objęte tą pozycją.

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 11.1.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hovrätten för västra Sverige – Szwecja) – postępowanie karne przeciwko Ove Ahlströmowi, Lennartowi Kjellbergowi, Fiskeri Ab Ganthi, Fiskeri Ab Nordic

(Sprawa C-565/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Stosunki zewnętrzne — Porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka — Wykluczenie jakiejkolwiek możliwości prowadzenia połowów przez statki wspólnotowe w marokańskich strefach połowowych na podstawie licencji wydanej przez władze marokańskie bez współdziałania właściwych władz Unii Europejskiej)

(2014/C 439/18)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Hovrätten för västra Sverige

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Ove Ahlström, Lennart Kjellberg, Fiskeri Ab Ganthi, Fiskeri Ab Nordic

Sentencja

Porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka, zatwierdzone w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (WE) nr 764/2006 z dnia 22 maja 2006 r., a w szczególności jego art. 6, należy interpretować w ten sposób, że wyklucza ono jakąkolwiek możliwość prowadzenia połowów przez statki wspólnotowe w marokańskich strefach połowowych na podstawie licencji wydanej przez władze marokańskie bez współdziałania właściwych władz Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 15 z 18.1.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 października 2014 r. – British Telecommunications plc przeciwko Komisji Europejskiej, BT Pension Scheme Trustees Ltd

(Sprawa C-620/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Zwolnienie funduszu emerytalnego z obowiązku odprowadzania za niektórych pracowników składki na fundusz ochrony emerytalnej — Charakter selektywny środka)

(2014/C 439/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: British Telecommunications plc (przedstawiciele: J. Holmes, barrister, H. Legge QC)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn i N. Khan, pełnomocnicy), BT Pension Scheme Trustees Ltd (przedstawiciele: J. Derenne i A. Müller-Rappard, avocats, upoważnieni przez M. Farley, solicitor)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *British Telecommunications plc i BT Pension Scheme Trustees Ltd zostają obciążone kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 z 01.03.2014.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 9 października 2014 r. – Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-641/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Fundusz Spójności — Zmniejszenie pomocy finansowej — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 93/37/EWG — Kryteria udzielania zamówienia — Doświadczenia z wcześniej wykonanych robót — Kryteria wyboru jakościowego)

(2014/C 439/20)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 01.02.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 października 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – C przeciwko M

(Sprawa C-376/14 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Bezprawne zatrzymanie — Zwykły pobyt dziecka]

(2014/C 439/21)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C

Strona pozwana: M

Sentencja

- 1) Artykuł 2 pkt 11 i art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, gdy zabranie dziecka miało miejsce zgodnie z orzeczeniem sądowym podlegającym tymczasowemu wykonaniu, które zostało następnie uchylone orzeczeniem sądowym ustalającym miejsce pobytu dziecka w miejscu zamieszkania rodzica mieszkającego w państwie członkowskim pochodzenia, rozpoznający wniosek o powrót dziecka sąd państwa członkowskiego, do którego dziecko zostało zabrane, powinien sprawdzić, dokonując oceny całości szczególnych okoliczności konkretnego przypadku, czy dziecko bezpośrednio przed zarzucanym bezprawnym zatrzymaniem miało jeszcze zwykły pobyt w państwie członkowskim pochodzenia. W ramach tej oceny należy uwzględnić okoliczność, że orzeczenie sądowe zezwalające na zabranie mogło być wykonywane tymczasowo i że wniesiono od niego apelację.
- 2) Rozporządzenie nr 2201/2003 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, gdy zabranie dziecka miało miejsce zgodnie z orzeczeniem sądowym podlegającym tymczasowemu wykonaniu, które zostało następnie uchylone orzeczeniem sądowym ustalającym miejsce pobytu dziecka w miejscu zamieszkania rodzica mieszkającego w państwie członkowskim pochodzenia, zatrzymanie dziecka w tym państwie członkowskim po wydaniu tego drugiego orzeczenia jest bezprawne, a art. 11 rozporządzenia ma zastosowanie, jeśli zostanie uznane, iż dziecko bezpośrednio przez tym zatrzymaniem miało jeszcze zwykły pobyt we wspomnianym państwie członkowskim. Jeśli zostanie uznane – przeciwnie – że dziecko nie miało już w tej chwili zwykłego pobytu w państwie członkowskim pochodzenia, orzeczenie oddalające wniosek o powrót oparty na tym przepisie jest wydawane bez uszczerbku dla stosowania ujętych w rozdziale III tegoż rozporządzenia norm dotyczących uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych w państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 351 z 6.10.2014.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 31 lipca 2014 r. – Sommer Antriebs- und Funktechnik GmbH przeciwko Rademacher Geräte-
Elektronik GmbH & Co. KG**

(Sprawa C-369/14)

(2014/C 439/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sommer Antriebs- und Funktechnik GmbH

Strona pozwana: Rademacher Geräte-Elektronik GmbH & Co. KG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 1 i art. 3 lit. a) dyrektywy 2002/96/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego oraz załączniki IA i IB do niej lub art. 2 ust. 1 lit. a) i art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE⁽²⁾ z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz załączniki I i II do niej należy interpretować w ten sposób, że napędy do bram (garażowych), zasilane prądem o napięciu znamionowym wynoszącym od ok. 220 V do 240 V, które wraz z bramą (garażową) przeznaczone są do zamontowania w wyposażeniu budynku, objęte są pojęciem sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a w szczególności pojęciem narzędzi elektrycznych i elektronicznych?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy pkt 6 załącznika IA oraz pkt 6 załącznika IB do dyrektywy 2002/96/WE lub art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2012/19/UE oraz pkt 6 załącznika I i pkt 6 załącznika II do niej należy interpretować w ten sposób, że napędy (do bram garażowych) opisane w pytaniu pierwszym powinny być uznane za części składowe wielkogabarytowych stacjonarnych narzędzi przemysłowych w rozumieniu tych przepisów?

3) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej a na pytanie drugie odpowiedzi przeczącej:

Czy art. 2 ust. 1 dyrektywy 2002/96/WE lub art. 2 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2012/19/UE należy interpretować w ten sposób, że napędy (do bram garażowych) opisane w pytaniu pierwszym powinny być uznane za części innego rodzaju sprzętu, który nie wchodzi w zakres stosowania tych dyrektyw?

⁽¹⁾ Dz.U. L 37, s. 24.

⁽²⁾ Dz.U. L 197, s. 38.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 11 sierpnia 2014 r. – Juergen Schneider, Erika Schneider przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-382/14)

(2014/C 439/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Juergen Schneider, Erika Schneider

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nadzwyczajna okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia ⁽¹⁾ musi się odnosić bezpośrednio do zarezerwowanego lotu?
- 2) W przypadku, jeżeli na pytanie 1 należy udzielić odpowiedzi przeczącej: Ile uprzednich przelotów samolotu, który ma być użyty do planowego lotu, ma znaczenie w odniesieniu do nadzwyczajnej okoliczności? Czy istnieje ograniczenie czasowe w odniesieniu do uwzględnienia nadzwyczajnych okoliczności dotyczących uprzednich przelotów? I jeśli tak, to jak należy je odmierzyć?
- 3) W razie gdy nadzwyczajne okoliczności występujące przy uprzednich przelotach mają znaczenie dla późniejszego lotu: czy racjonalne środki, które powinien podjąć obsługujący przewoźnik lotniczy zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia, muszą odnosić się tylko do zapobiegania nadzwyczajnej okoliczności, czy także do uniknięcia dłuższego opóźnienia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 Tekst mający znaczenie dla EOG, Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 28 sierpnia 2014 r. – Schenker Nemzetközi Szállítványozási és Logisztikai Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága

(Sprawa C-409/14)

(2014/C 439/24)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Schenker Nemzetközi Szállítványozási és Logisztikai Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy opis towaru celnego ujętego pod nazwą „Tytoń suszony powietrzem na jasny” zgodnie z podpozycją taryfową 2401 10 35 CN działu 24 „TYTON I PRZEMYSŁOWE NAMIASKI TYTONIU” wymienionego w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 861/2010 zmieniającym załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obejmuje tylko tytoń nieodżyłowany suszony powietrzem:
 - zawierający całe liście rośliny tytoniu,
 - nierozdrobniony ani niesprasowany lub nieściśnięty;
 - który nie dopuszcza poddania tytoniu nieodżyłowanego suszonego powietrzem na jasny objętego pozycją taryfową [2401 10] 35 CN jakimkolwiek innemu przetworzeniu (na przykład oddzieleniu szypulek, rozdrobieniu liści lub ich ściśnięciu) niż suszenie powietrzem rozumiane jako rodzaj „przetworzenia”;
 - nienadający się do palenia [?]
- 2) Czy pojęcie „zawieszającej procedury celnej” użyte w art. 4 pkt 6 dyrektywy Rady 2008/118/WE w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG należy interpretować w ten sposób, że w jego zakres wchodzi również towar celny (wyrób akcyzowy) objęty procedurą tranzytu zewnętrznego, składu celnego lub składowany czasowo na podstawie dokumentów towarzyszących, w których pozycja taryfowa została błędnie wskazana (2403 10 9000 CN zamiast 2401 10 35 CN [sic]), lecz właściwy dział (dział 24 – tytoń) i wszystkie pozostałe dane tych dokumentów (numer kontenera, ilość, waga netto) są prawidłowe oraz nie naruszono pieczęci [?]

(To jest, należy wyjaśnić, czy określony towar może podlegać zawieszającej procedurze celnej, jeżeli w jego dokumentach towarzyszących wskazano prawidłowo dział Wspólnej taryfy celnej, lecz błędnie konkretną pozycję taryfową).
- 3) Czy pojęcie „importu” zawarte w art. 2 lit. b) dyrektywy Rady 2008/118/WE w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG ⁽²⁾ i pojęcie „importu wyrobów akcyzowych” zawarte w art. 4 pkt 8 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że również obejmują wypadek, w którym istnieje rozbieżność między pozycją taryfową rzeczywistego towaru objętego procedurą tranzytu zewnętrznego a pozycją taryfową, która wskazana jest w dokumentach towarzyszących tego towaru, podczas gdy poza tą różnicą zarówno oznaczenie działu (w niniejszym wypadku – dział 24 – tytoń), jak i ilość, i waga netto rzeczywistego towaru są zgodne z danymi zawartymi w dokumentach towarzyszących[?]
- 4) Czy okoliczność, że dany towar został objęty zawieszającą procedurą celną, w przypadku gdy w jego dokumentach towarzyszących wymieniono błędne oznaczenie CN zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienionego rozporządzeniem [Komisji] (UE) nr 861/2010, wchodzi w zakres nieprawidłowości, na które powołuje się art. 38 dyrektywy Rady 2008/118/WE w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego [uchylającej dyrektywę 92/12/EWG][?]

⁽¹⁾ Dz.U. L 284 z 29.10.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 12).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 8 września 2014 r. – Bíróság WebMindLicencés Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

(Sprawa C-419/14)

(2014/C 439/25)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bíróság WebMindLicences Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy stosowaniu art. 2 ust. 1 lit. c), art. 24 ust. 1 i art. 43 dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „dyrektywą VAT”), w ramach identyfikacji osoby świadczącej usługę dla celów podatku VAT, przy okazji oceny, czy transakcja ma charakter fikcyjny pozbawiony rzeczywistej treści gospodarczej i handlowej i jest nastawiona wyłącznie na osiągnięcie korzyści podatkowej, ma znaczenie dla celów interpretacyjnych to, że w okolicznościach faktycznych postępowania głównego zarządzający i właściciel 100 % udziałów spółki handlowej udzielającej licencję jest osobą fizyczną, która stworzyła know-how przenoszone w drodze umowy licencyjnej?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy w trakcie stosowania art. 2 ust. 1 lit. c), art. 24 ust. 1 i art. 43 dyrektywy VAT i oceny istnienia nieuczciwej praktyki, ma znaczenie okoliczność, iż owa osoba fizyczna wywiera lub może wywierać wpływ w nieformalny sposób na działalność spółki handlowej, która nabyła licencję i na decyzje spółki? Czy dla celów owej wykładni może mieć znaczenie okoliczność, iż twórca know-how uczestniczy lub może uczestniczyć pośrednio lub bezpośrednio, doradzając w sposób zawodowy lub oferując porady odnośnie rozwoju i wykorzystywania know-how, w podejmowaniu decyzji spółki dotyczących świadczenia usług opartych na owym know-how?
- 3) Czy w okolicznościach postępowania głównego oraz z uwagi na postanowienia pytania drugiego przy identyfikacji osoby świadczącej usługę dla celów podatku VAT, poza oceną transakcji umownej leżącej u podstaw, ma znaczenie to, że twórca know-how jako osoba fizyczna wywiera wpływ, a dokładniej znaczący wpływ, lub wydaje wytyczne dotyczące sposobu świadczenia usługi opartej na owym know-how?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, jakie okoliczności należy uwzględnić, a konkretnie, na podstawie jakich kryteriów można ustalić, przy określaniu zakresu owego wpływu i owych wytycznych, że osoba ta wywiera znaczący wpływ na świadczenie usługi i że usługa leżąca u podstaw, świadczona na rzecz spółki udzielającej licencji, miała rzeczywistą treść gospodarczą?
- 5) Czy w okolicznościach postępowania głównego przy ocenie uzyskania korzyści podatkowej w chwili oceny stosunków pomiędzy podmiotami gospodarczymi i osobami uczestniczącymi w transakcji ma znaczenie to, że podatnicy, którzy uczestniczyli w spornej transakcji umownej, zmierzającej do uniknięcia opodatkowania, są osobami prawnymi, jeżeli organ podatkowy państwa członkowskiego przypisuje osobie fizycznej podjęcie decyzji strategicznych i operacyjnych w zakresie prowadzenia działalności? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy należy wziąć pod uwagę, w jakim państwie osoba fizyczna podjęła owe decyzje? Czy w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie w przypadku, gdy można stwierdzić, że nie ma decydującego wpływu pozycja umowna stron, czy ma znaczenie dla celów interpretacyjnych okoliczność, że zarządzanie instrumentami technicznymi, zasobami ludzkimi i transakcjami finansowymi koniecznymi dla świadczenia usługi opartej na Internecie, o którą chodzi w niniejszej sprawie, zostało powierzone podwykonawcom?
- 6) W przypadku, gdy można stwierdzić, że warunki umowy licencyjnej nie odzwierciedlają rzeczywistej treści gospodarczej, czy przeformułowanie postanowień umownych i ustanowienie sytuacji, jaka istniałaby, jeżeli nie doszłoby do transakcji, w której dochodzi do nieuczciwej praktyki, oznacza, że organ podatkowy państwa członkowskiego może określić w inny sposób państwo członkowskie świadczenia, a w związku z tym miejsce wymagalności podatku, nawet jeżeli przedsiębiorstwo, które nabyło licencję zapłaciło już podatek wymagalny w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę i zgodnie z przesłankami prawnymi ustanowionymi w tym państwie członkowskim?
- 7) Czy art. 49 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że jest sprzeczna z nimi i może stanowić nadużycie swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług konfiguracja umowna taka, jaka jest przedmiotem postępowania głównego, zgodnie z którą przedsiębiorstwo, podatnik jednego państwa członkowskiego, przenosi w drodze umowy licencyjnej na inne przedsiębiorstwo, podatnika drugiego państwa członkowskiego, know-how w celu świadczenia usług o treści dla dorosłych poprzez technologie komunikacji interaktywnej opartej na Internecie i prawo do używania go w okolicznościach charakteryzujących się tym, że ciężar podatku VAT państwa członkowskiego, w którym przedsiębiorstwo, które nabyło licencję ma siedzibę, jest bardziej korzystana, jeżeli chodzi o przeniesioną usługę?

- 8) Jakie znaczenie należy nadać w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie na marginesie korzyści podatkowej, którą najprawdopodobniej można uzyskać, rozważaniom handlowym dokonanych przez przedsiębiorstwo udzielające licencji? Czy w tym kontekście, a w szczególności w okolicznościach niniejszej sprawy ma znaczenie dla celów interpretacyjnych to, że właściciel 100 % i zarządzający spółką handlową udzielającą licencji jest osobą fizyczną, która pierwotnie stworzyła know-how?
- 9) Czy przy ocenie zachowania stanowiącego nadużycie można wziąć pod uwagę, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, jakie znaczenie mają okoliczności podobne do okoliczności w postępowaniu głównym, takie jak dane techniczne i infrastruktura związana z wprowadzeniem i wykonywaniem usługi będącej przedmiotem spornej transakcji, a także przygotowanie i zasoby ludzkie, jakimi dysponuje przedsiębiorstwo, które udziela licencji na świadczenie spornej usługi?
- 10) Czy w sytuacji, takiej jak oceniana w niniejszej sprawie, art. 2 ust. 1 lit. c) art. 24 ust. 1, art. 43 i 273 dyrektywy VAT w związku z art. 4 TUE ust. 3 i art. 325 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w imię rzeczywistego wykonania zobowiązania przez państwa członkowskie Unii do rzeczywistego i regularnego poboru całej kwoty podatku VAT i do unikania strat budżetowych, z jakimi wiąże się oszustwo podatkowe i unikanie opodatkowania poprzez granice państw członkowskich, w przypadku transakcji świadczenia usług i przy okazji identyfikacji podmiotu świadczącego usługę, organ podatkowy państwa członkowskiego w fazie dowodowej postępowania administracyjnego o charakterze podatkowym w celu wyjaśnienia okoliczności faktycznych jest uprawniony do dopuszczenia danych, informacji i środków dowodowych, jak również informacji ze zbiorów danych uzyskanych bez wiedzy podatnika przez organ dochodzenia organu podatkowego w ramach postępowania o charakterze karnym i do wykorzystania ich i oparcia na nich oceny skutków podatkowych, oraz że z kolei sąd administracyjny rozpoznający skargę wniesioną na decyzję administracyjną organu podatkowego państwa członkowskiego jest uprawniony do oceny owych środków dowodowych przy okazji badania jej zgodności z prawem?
- 11) Czy w sytuacji ocenianej w niniejszej sprawie art. 2 ust. 1 lit. c), art. 24 ust. 1, art. 43 i 273 dyrektywy VAT w związku z art. 4 TUE ust. 3 i art. 325 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w imię rzeczywistego wykonania zobowiązania przez państwa członkowskie Unii do zagwarantowania przestrzegania obowiązków nałożonych na podatnika, swoboda przyznana dla stosowania środków, jakimi dysponuje organ podatkowy państwa członkowskiego, obejmuje prawo rzeczoności organu do wykorzystywania środków dowodowych uzyskanych pierwotnie w celach karnych w celu ukarania zachowań unikania opodatkowania, nawet wówczas gdy samo prawo krajowe nie zezwala na uzyskanie informacji bez wiedzy zainteresowanego w ramach postępowania administracyjnego w celu ukarania zachowań polegających na unikaniu opodatkowania, lub uzależnia ich uzyskanie w ramach postępowania karnego od gwarancji, które nie zostały przewidziane w postępowaniu administracyjnym o charakterze podatkowym, przyznając jednocześnie organowi administracyjnemu prawo do postępowania zgodnie z zasadą swobody dowodowej?
- 12) Czy art. 8 ust. 2 EKPP w związku z art. 52 Karty, uniemożliwia przyznanie organowi podatkowemu państwa członkowskiego uprawnienie, o którym mowa w pytaniu dziesiątym i jedenastym, czy też w okolicznościach niniejszej sprawy można uznać za uzasadnione w celu zwalczania unikania opodatkowania stosowanie w ramach postępowania administracyjnego o charakterze podatkowych wniosków, które wynikają z informacji uzyskanej bez wiedzy zainteresowanego w celu rzeczywistego poboru podatku w imię „dobrobytu gospodarczego państwa”?
- 13) W zakresie, w jakim z odpowiedzi na pytania od dziesiątego do dwunastego wynikać będzie, że organ podatkowy państwa członkowskiego może stosować takie środki dowodowe w postępowaniu administracyjnym, czy na organie podatkowym państwa członkowskiego w celu zagwarantowania skutecznego prawa do dobrej administracji i prawa do obrony zgodnie z postanowieniami art. 7, 8, 41 i 48 Karty w związku z art. 51 ust. 1 Karty, ciąży bezwarunkowy obowiązek wysłuchania podatnika w trakcie postępowania administracyjnego w celu zagwarantowania mu dostępu do wniosków, jakie wynikają z informacji uzyskanej bez jego wiedzy i przestrzegania celu, dla którego zostały uzyskane dane zawarte w owych środkach dowodowych, czy też w tym ostatnim kontekście, okoliczność, że informacja uzyskana bez wiedzy zainteresowanego jest przeznaczona wyłącznie dla celów dochodzenia karnego, uniemożliwia już od samego początku wykorzystanie takich środków dowodowych?
- 14) W przypadku, gdy uzyskano i wykorzystano środki dowodowe z naruszeniem postanowień art. 7, 8, 41 i 48 Karty w związku z art. 47 Karty, czy spełnia prawo do skutecznego środka sądowego uregulowanie krajowe, zgodnie z którym zaskarżenie do sądu zgodności z prawem decyzji wydanych w postępowaniach podatkowych może być skuteczne i prowadzić do stwierdzenia nieważności decyzji, jedynie wówczas, gdy w zależności od okoliczności sprawy istnieje konkretna możliwość, że zaskarżona decyzja byłaby inna, gdyby nie doszło do naruszenia procedury, a ponadto, że owo naruszenie wpłynęło istotnie na pozycję prawną skarżącego, czy też naruszenie procedury popełnione w ten sposób należy uwzględnić w szerszym kontekście, niezależnie od wpływu, jakie naruszenie procedury sprzeczne z postanowieniami Karty ma na wynik postępowania?

- 15) Czy skuteczność art. 47 Karty, który wymaga, aby w sytuacji proceduralnej takiej jak niniejsza sąd administracyjny rozpoznający skargę na decyzję administracyjną organu podatkowego państwa członkowskiego mógł kontrolować zgodność z prawem uzyskania środków dowodowych zebranych w celach karnych i bez wiedzy zainteresowanego w ramach postępowania karnego, w szczególności, jeżeli podatnik, przeciwko któremu wszczęto jednocześnie postępowanie karne nie wie o tej dokumentacji, ani też nie mógł sądownie zaskarżyć zgodność z prawem tej dokumentacji?
- 16) Czy biorąc pod uwagę również pytanie szóste, rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 ⁽²⁾ z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej, w szczególności w świetle jego siódmego motywu, zgodnie z którym w celu poboru należnego podatku państwa członkowskie powinny współpracować, aby pomóc zapewnić dokonanie prawidłowego wymiaru VAT i w związku z tym muszą nie tylko kontrolować prawidłowość stosowania podatku należnego na swoim własnym terytorium, ale również udzielać pomocy innym państwom członkowskim w celu zapewnienia prawidłowego stosowania podatku związanego z działalnością prowadzoną na ich własnym terytorium, ale należnego w innym państwie członkowskim, należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie organ podatkowy państwa członkowskiego, który ustali dług podatkowy, powinien zwrócić się z wnioskiem do organu podatkowego państwa członkowskiego, w którym podatnik, który był przedmiotem kontroli podatkowej, już spełnił swój obowiązek zapłaty podatku?
- 17) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie szesnaste, w przypadku zaskarżenia do sądu i stwierdzenia niezgodności z prawem postępowania, w którym podjęte zostały decyzje przez organ podatkowy państwa członkowskiego z tego powodu, na podstawie braku uzyskania informacji i wniosku, jakie skutki prawne powinien zastosować sąd rozpoznający skargę na takie decyzje administracyjne wydane przez organ podatkowy państwa członkowskiego, biorąc pod uwagę również postanowienia pytania czternastego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 268, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal
Administrativo (Portugalia) w dniu 15 września 2014 r. – Fazenda Pública przeciwko Beiragás –
Companhia de Gás das Beiras, SA**

(Sprawa C-423/14)

(2014/C 439/26)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fazenda Pública

Strona pozwana: Beiragás – Companhia de Gás das Beiras, SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii, a w szczególności postanowienia art. 78 lit. a) dyrektywy 2006/112 ⁽¹⁾ sprzeciwiają się temu, aby TOS [opłaty za zajmowanie części podziemnej], płacone przez dystrybutora gazu, były przerzucane na konsumenta końcowego, jako takie i w sposób autonomiczny, w odniesieniu do ceny, którą płaci on za skonsumowany gaz, to znaczy, aby były one wliczane do owej ceny?

W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, kieruje się również następujące pytanie:

- 2) Czy prawo Unii; a w szczególności postanowienia art. 78 lit. a) dyrektywy 2006/112, sprzeciwiają się temu, aby TOS płacone przez dystrybutora gazu wówczas, gdy są przerzucane na konsumenta końcowego, jako takie i w sposób autonomiczny, w odniesieniu do ceny, którą płaci on za skonsumowany gaz, nie były uznawane jako podstawa opodatkowania?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 15 września 2014 r. – Jácint Gábor Balogh przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága

(Sprawa C-424/14)

(2014/C 439/27)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jácint Gábor Balogh

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy węgierska praktyka krajowa polegająca na wprowadzeniu wobec osób fizycznych niezamierzających prowadzić działalności podlegającej opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej i nieprzekraczających progu podmiotowego zwolnienia z VAT obowiązku zgłoszenia tej działalności jest zgodna z obowiązkiem dokonania zgłoszenia działalności gospodarczej przewidzianym w art. 213 ust. 1 i art. 214 ust. 1 dyrektywy w sprawie VAT ⁽¹⁾?
- 2) Czy organ podatkowy w ramach następczej kontroli może nałożyć karę za niedokonanie zgłoszenia działalności gospodarczej, podczas gdy nie został przekroczony próg podmiotowego zwolnienia?
- 3) Czy organ podatkowy może w ramach następczej kontroli pozbawić osobę fizyczną prawa wyboru i, naruszając zasadę rzetelnego procesu, wykluczyć możliwość wybrania podmiotowego zwolnienia?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 25 września 2014 r. – Kreis Warendorf przeciwko Ibrahim Alo

(Sprawa C-443/14)

(2014/C 439/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Kreis Warendorf

Druga strona postępowania: Ibrahim Alo

Uczestnik: Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wymóg posiadania miejsca zamieszkania na ograniczonym terytorialnie obszarze (gmina, powiat, region) państwa członkowskiego, stanowi ograniczenie swobody przemieszczania się w rozumieniu art. 33 dyrektywy 2011/95/UE ⁽¹⁾, gdy cudzoziemiec w pozostałym zakresie może swobodnie się poruszać i przebywać na terytorium państwa członkowskiego?

- 2) Czy wymóg w zakresie miejsca zamieszkania w stosunku do osób korzystających z ochrony uzupełniającej jest zgodny z art. 33 lub art. 29 dyrektywy 2011/95/UE, jeżeli podstawą jego jest wola osiągnięcia odpowiedniego podziału publicznych obciążeń socjalnych pomiędzy podmiotami zobowiązanymi do ich ponoszenia w ramach państwa?
- 3) Czy wymóg w zakresie miejsca zamieszkania w stosunku do osób korzystających z ochrony uzupełniającej jest zgodny z art. 33 lub art. 29 dyrektywy 2011/95/UE, jeżeli podstawą jego są względy polityki migracyjnej lub integracyjnej, tj. konieczność zapobieżenia powstawaniu społecznych punktów zapalnych z uwagi na częste osiedlanie się cudzoziemców w określonych gminach lub powiatach? Czy wystarczające są tu abstrakcyjne względy polityki migracyjnej i integracyjnej, czy też muszą zostać podane konkretne powody?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony; Dz.U. L 337, s. 9.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht
(Niemcy) w dniu 25 września 2014 r. – Amira Osso przeciwko Region Hannover**

(Sprawa C-444/14)

(2014/C 439/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Amira Osso

Druga strona postępowania: Region Hannover

Uczestnik: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wymóg posiadania miejsca zamieszkania na ograniczonym terytorialnie obszarze (gmina, powiat, region) państwa członkowskiego, stanowi ograniczenie swobody przemieszczania się w rozumieniu art. 33 dyrektywy 2011/95/UE ⁽¹⁾, gdy cudzoziemiec w pozostałym zakresie może swobodnie się poruszać i przebywać na terytorium państwa członkowskiego?
- 2) Czy wymóg w zakresie miejsca zamieszkania w stosunku do osób korzystających z ochrony uzupełniającej jest zgodny z art. 33 lub art. 29 dyrektywy 2011/95/UE, jeżeli podstawą jego jest wola osiągnięcia odpowiedniego podziału publicznych obciążeń socjalnych pomiędzy podmiotami zobowiązanymi do ich ponoszenia w ramach państwa?
- 3) Czy wymóg w zakresie miejsca zamieszkania w stosunku do osób korzystających z ochrony uzupełniającej jest zgodny z art. 33 lub art. 29 dyrektywy 2011/95/UE, jeżeli podstawą jego są względy polityki migracyjnej lub integracyjnej, tj. konieczność zapobieżenia powstawaniu społecznych punktów zapalnych z uwagi na częste osiedlanie się cudzoziemców w określonych gminach lub powiatach? Czy wystarczające są tu abstrakcyjne względy polityki migracyjnej i integracyjnej, czy też muszą zostać podane konkretne powody?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony; Dz.U. L 337, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 25 września 2014 r. – Seusen Sume przeciwko Landkreis Stade

(Sprawa C-445/14)

(2014/C 439/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Seusen Sume

Druga strona postępowania: Landkreis Stade

Uczestnik: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wymóg posiadania miejsca zamieszkania na ograniczonym terytorialnie obszarze (gmina, powiat, region) państwa członkowskiego, stanowi ograniczenie swobody przemieszczania się w rozumieniu art. 33 dyrektywy 2011/95/UE ⁽¹⁾, gdy cudzoziemiec w pozostałym zakresie może swobodnie się poruszać i przebywać na terytorium państwa członkowskiego?
- 2) Czy wymóg w zakresie miejsca zamieszkania w stosunku do osób korzystających z ochrony uzupełniającej jest zgodny z art. 33 lub art. 29 dyrektywy 2011/95/UE, jeżeli podstawą jego jest wola osiągnięcia odpowiedniego podziału publicznych obciążeń socjalnych pomiędzy podmiotami zobowiązanymi do ich ponoszenia w ramach państwa?
- 3) Czy wymóg w zakresie miejsca zamieszkania w stosunku do osób korzystających z ochrony uzupełniającej jest zgodny z art. 33 lub art. 29 dyrektywy 2011/95/UE, jeżeli podstawą jego są względy polityki migracyjnej lub integracyjnej, tj. konieczność zapobieżenia powstawaniu społecznych punktów zapalnych z uwagi na częste osiedlanie się cudzoziemców w określonych gminach lub powiatach? Czy wystarczające są tu abstrakcyjne względy polityki migracyjnej i integracyjnej, czy też muszą zostać podane konkretne powody?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony; Dz.U. L 337, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla La Mancha (Hiszpania) w dniu 2 października 2014 r. – Manuel Orrego Arias przeciwko Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real

(Sprawa C-456/14)

(2014/C 439/31)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla La Mancha

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Manuel Orrego Arias.

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real.

Pytania prejudycjalne

Wykładnia art. 3 ust. 1 lit. a) akapit pierwszy dyrektywy 2001/40/WE⁽¹⁾, dotycząca w szczególności tego, czy wyrażenie przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności na co najmniej jeden rok, jakie zawiera ten przepis, odnosi się do kary przewidzianej w sposób abstrakcyjny za przestępstwo, o jakie chodzi, czy też przeciwnie, do konkretnej kary pozbawienia wolności nałożonej na skazanego, a w związku z tym, czy decyzja państwa członkowskiego o wydaleniu obywatela państwa trzeciego skazanego na karę pozbawienia wolności w wymiarze ośmiu miesięcy byłaby uznana przez inne państwa członkowskie.

(¹) Dyrektywa Rady nr 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich (Dz.U. L 149, s. 34).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Cagliari (Włochy) w dniu 2 października 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Claudia Concu, Isabella Melis

(Sprawa C-457/14)

(2014/C 439/32)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Cagliari

Strony w postępowaniu głównym

Claudia Concu, Isabella Melis

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, a także zasady potwierdzone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C-72/10 i C-77/10] należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one, aby na przetarg wystawiane były koncesje, których czas obowiązywania jest krótszy, niż czas obowiązywania koncesji udzielonych w przeszłości, jeżeli przetarg zostaje ogłoszony w celu zaradzenia skutkom wynikającym z niezgodnego z prawem wykluczenia pewnej liczby podmiotów gospodarczych z przetargów?
- 2) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, a także zasady potwierdzone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej we wspomnianym wyroku z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C-72/10 i C-77/10] należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby wymóg uporządkowania systemu udzielania koncesji poprzez zrównanie w czasie terminu ich wygaśnięcia stanowił przyczynę należycie uzasadniającą skrócony czas obowiązywania koncesji wystawionych na przetarg w porównaniu do czasu obowiązywania koncesji udzielonych w przeszłości?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Warna (Bułgaria) w dniu 8 października 2014 r. – Asparuchowo Lejk Investmynt Kympani OOD przeciwko Direktor na direkcija „Obzławane i danyczno-osiguritelna praktika” Warna pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prichodite

(Sprawa C-463/14)

(2014/C 439/33)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asparuchowo Lejk Investmynt Kympani OOD

Strona przeciwna: Direktor na direkcija „Obzławane i danyczno-osiguritelna praktika” Warna pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prichodite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 24 ust. 1 i art. 25 lit. b) dyrektywy 2006/112⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „świadczenia usługi” obejmuje także wypadki umów dotyczących wykonania usług doradztwa w ramach abonamentu, takich jak te w postępowaniu głównym, w ramach których usługodawca – dysponujący wykwalifikowanym personelem do wykonania tych usług – jest do dyspozycji zleceniodawcy w okresie trwania umowy i zobowiązał się do zaniechania zawierania umów o podobnym przedmiocie z konkurentami zleceniodawcy?
- 2) Czy przepisy art. 64 ust. 1 i art. 63 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego odnoszące się do świadczenia usług doradztwa w ramach abonamentu następuje z upływem okresu, za który ustalono zapłatę, bez względu na to, czy i ile razy zleceniodawca skorzystał z usług, w odniesieniu do których doradca był do dyspozycji zleceniodawcy?
- 3) Czy przepis art. 62 ust. 2 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że usługodawca wskazany w umowie o świadczenie usług w ramach abonamentu musi naliczyć podatek VAT w odniesieniu do świadczenia usługi wraz z upływem okresu, za który ustalono wynagrodzenie abonamentowe, czy też to zobowiązanie powstaje wyłącznie, jeśli w danym okresie podatkowym zleceniodawca skorzystał z usług doradcy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz. U. L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 13 października 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Danii

(Sprawa C-468/14)

(2014/C 439/34)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Clausen i C. Cattabriga, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Danii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że utrzymując stan prawny, w ramach którego dozwolona jest sprzedaż wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego (snus), co stanowi naruszenie art. 8 w związku z art. 2 pkt 4 dyrektywy 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych⁽¹⁾, Królestwo Danii uchybiło obowiązkowi ciążącemu na nim na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Królestwa Danii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Królestwo Danii uchybiło obowiązkowi ciążącemu na nim na mocy dyrektywy art. 8 dyrektywy 2001/37 ograniczając się do zakazania sprzedaży w Danii wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego (snus) w porcjach wielkości szaszetki lub porowatych szaszetkach, nie zakazując jednocześnie sprzedaży tych wyrobów tytoniowych w postaci sypkiej (snus). Królestwo Danii nie zakwestionowało tego, że jego przepisy krajowe nie są zgodne z prawem Unii w zakresie dotyczącym wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego. Folketing (duńskie Zgromadzenie Narodowe) odrzucił jednak projekt ustawy o całkowitym zakazie wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego (snus).

Królestwo Danii nie przyjęło żadnych nowych zobowiązań, które miałyby na celu dostosowanie przepisów tego państwa członkowskiego do prawa Unii. Komisja stwierdza zatem, że Królestwo Danii nadal uchybia zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 2 pkt 4 dyrektywy 2001/37.

⁽¹⁾ Dz.U. L 194, s. 26.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 24 października 2014 r. – Technische Universität Dresden przeciwko Komisji

(Sprawa T-29/11) ⁽¹⁾

(Klauzula arbitrażowa — Wspólnotowy program działań w dziedzinie zdrowia publicznego — Umowa o finansowanie projektu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Nota obciążeniowa — Umowny charakter sporu — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność — Zmiana kwalifikacji skargi — Koszty kwalifikowalne)

(2014/C 439/35)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Technische Universität Dresden (Drezno, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat G. Brüggem)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Bogensberger oraz D. Calciu, następnie W. Bogensberger oraz F. Moro pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów R. Van der Houta oraz A. Köhlera)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności noty obciążeniowej nr 3241011712 wystawionej przez Komisję w dniu 4 listopada 2010 r. w celu odzyskania kwoty 55 377,62 EUR wypłaconej stronie skarżącej w ramach pomocy finansowej na rzecz projektu zrealizowanego na podstawie wspólnotowego programu działań w dziedzinie zdrowia publicznego (2003-2008)

Sentencja

- 1) Koszty personelu dotyczące H. w wysokości 56,76 EUR, koszty podróży w wysokości 1 354,08 EUR i koszty świadczenia usług w wysokości 351,82 EUR poniesione przez Technische Universität Dresden w ramach wykonania umowy nr 2003114 (SI2.377438) dotyczącej finansowania projektu „Collection of European Data on Lifestyle Health Determinants – Coordinating Party (LiS)” zrealizowanego na podstawie wspólnotowego programu działań w dziedzinie zdrowia publicznego (2003-2008), są kwalifikowalne w ten sposób, że wierzytelność Komisji Europejskiej dotycząca tych kwot i zawarta w notie obciążeniowej nr 3241011712 z dnia 4 listopada 2010 r. jest bezzasadna.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Technische Universität Dresden zostaje obciążony kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 24 października 2014 r. – Grau Ferrer przeciwko OHIM – Rubio Ferrer (Bugui va)(Sprawa T-543/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Bugui va — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy Bugui oraz wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy BUGUI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Oddalenie sprzeciwu — Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Istnienie wcześniejszego znaku towarowego — Nieuwzględnienie dowodów przedstawionych na poparcie sprzeciwu przed Izbą Odwoławczą — Swobodna ocena przysługująca izbie odwoławczej — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 — Artykuł 15 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Postać różniąca się w elementach, które nie zmieniają charakteru odróżniającego]

(2014/C 439/36)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Xavier Grau Ferrer (Caldes de Montbui, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Carbonell Callicó)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: S. Palmero Cabezas i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM byli również, interwenienci przed Sądem: Juan Cándido Rubio Ferrer (Xeraco, Hiszpania) i Alberto Rubio Ferrer (Xeraco) (przedstawiciel: adwokat A. Cañizares Doménech)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 października 2012 r. (sprawy połączone R 274/2011-4 i R 520/2011-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Xavierem Grauem Ferrerem z jednej strony a Juanem Cándidem Rubiem Ferrerem i Albertem Rubiem Ferrerem z drugiej strony.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 11 października 2012 r. w sprawach połączonych R 274/2011-4 i R 520/2011-4.
- 2) OHIM pokryje własne koszty oraz koszty poniesione przez Xaviera Graua Ferrera.
- 3) Juan Cándido Rubio Ferrer i Alberto Rubio Ferrer pokryją swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 23.2.2013.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 23 października 2014 r. – Holistic Innovation Institute przeciwko REA

(Sprawa T-706/14 R)

(Środek tymczasowy — Projekty finansowane przez Unię Europejską w dziedzinie badań i rozwoju technologicznego — Decyzja o odmowie udziału w niektórych projektach — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak poszanowania wymogów formalnych — Niedopuszczalność)

(2014/C 439/37)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Holistic Innovation Institute, SLU (Pozuelo de Alarcón, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat R. Muñiz García)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA) (przedstawiciel: G. Gascard, pełnomocnik)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Agencji Wykonawczej ds. Badań Naukowych (REA) z dnia 24 lipca 2014 r. o oznaczeniu ARES (2014) 2461172, wykluczającej skarżącą z udziału w projektach ZONeSEC i INACHUS.

Sentencja

- 1) *Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.*
- 2) *Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.*

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2014 r. – Arvanitis i in. przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i in.**(Sprawa T-350/14)**

(2014/C 439/38)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Athanasios Arvanitis (Rodos, Grecja) oraz 47 innych skarżących (przedstawiciel: Ch. Papadimitriou, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Europejska, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny, Eurogrupa

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie, że pozwani nie przyjęli przepisów w celu pełnego wykonania ogólnych zasad prawa Unii, a w szczególności dyrektywy dotyczącej pracy na czas określony w wyniku ich zwolnienia przez byłą spółkę Olympiaki Aeroporia, wymaganego na mocy decyzji Komisji Europejskiej, transponowanej do greckiego porządku prawnego ustawą nr 3717/2008;
- przyznanie skarżącym i wszystkim zwolnionym pracownikom byłej spółki Olympiaki Aeroporia, na mocy aktu prawa Unii – dyrektywy, rozporządzenia lub innego aktu prawnego Unii – mającego bezpośredni skutek, możliwości uzyskania odszkodowania, do jakiego mieliby prawo jako pracownicy etatowi z tytułu ich przymusowego zwolnienia z Olympiaki Aeroporia, oraz
- zasądzenie odszkodowania w wysokości 300 000 EUR na mocy aktu prawa Unii – dyrektywy, rozporządzenia lub innego aktu prawnego Unii – mającego bezpośredni skutek na rzecz każdego ze skarżących z tytułu zakłóceń, obaw, poważnego naruszenia praw podstawowych oraz przedwczesnego zakończenia życia zawodowego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi, skarżący podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: ustawa nr 3717/2008 przewidująca zamknięcie Olympiaki Aeroporia oraz zwolnienie wszystkich pracowników tymczasowych stanowi akt Unii sensu stricto, który został zasadniczo narzucony przez instytucje Unii, w szczególności EBC i Komisję Europejską, a wszystkie środki ustawodawcze zostały przyjęte przez rząd grecki zgodnie z zaleceniami, a w szczególności w następstwie decyzji Eurogrupy, ECOFIN, EBC i Komisji Europejskiej.
 2. Zarzut drugi: brak zrównania zwolnionych pracowników tymczasowych zatrudnionych w byłej spółce Olympiaki Aeroporia z etatowymi pracownikami Olympiaki Aeroporia zatrudnionymi na czas nieokreślony oraz brak wyraźnego odszkodowania dla tych pracowników w chwili zwolnienia spowodowało powstanie po ich stronie bezpośredniej, osobistej i poważnej szkody oraz pozbawiło ich możliwości korzystania z przysługujących im praw podstawowych.
-

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2014 r. – Grigoriadis i in. przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i in.**(Sprawa T-413/14)**

(2014/C 439/39)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Grigoris Grigoriadis (Ateny, Grecja), Faidra Grigoriadou (Ateny), Ioannis Tsolias (Saloniki, Grecja), Dimitrios Alexopoulos (Saloniki), Nikolaos Papageorgiou (Ateny) i Ioannis Marinopoulos (Ateny) (przedstawiciel: adwokat Ch. Papadimitriou)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Europejska, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny, Eurogrupa

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że pozwani nie uchwalili środków koniecznych, aby wyraźnie wyłączyć obligacje nabyte przez skarżących od Republiki Greckiej z przymusowego uczestnictwa w programie PSI [udziału sektora prywatnego w finansowaniu długu] dotyczącym posiadaczy greckich papierów wartościowych podlegających prawu greckiemu;
- umożliwienie skarżącym na podstawie jakiegokolwiek aktu prawa wspólnotowego, dyrektywy, rozporządzenia lub innego bezpośrednio skutecznego aktu prawa wspólnotowego, odzyskania całej wartości ich obligacji, które zostały objęte programem PSI bez konsultacji z nimi lub ich zgody; oraz
- przyznanie każdemu ze skarżących na podstawie jakiegokolwiek aktu prawa wspólnotowego, dyrektywy, rozporządzenia lub innego bezpośrednio skutecznego aktu prawa wspólnotowego, odszkodowania w wysokości 500 000 EUR za poniesione niedogodności, szkody i poważne naruszenia praw podstawowych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: działania legislacyjne i inne, które doprowadziły w Grecji do przymusowego uczestnictwa w PSI posiadaczy greckich papierów wartościowych podlegających prawu greckiemu, stanowiły akty prawa Unii
2. Zarzut drugi: środki podjęte przez rząd grecki w celu sprostania greckiemu długowi stanowią w istocie środki narzucone przez instytucje Unii Europejskiej, a w szczególności przez EBC i Komisję Europejską.
3. Zarzut trzeci: pozwani nie uchwalili środków koniecznych, aby wyraźnie wyłączyć papiery wartościowe skarżących w aktach greckiej rady ministrów, w których określone zostały terminy stosowania ISP w Grecji
4. Zarzut czwarty: niewyłączenie wprost obligacji skarżących z uczestnictwa w PSI wyrządziło skarżącym poważne i bezpośrednie szkody oraz uniemożliwiło im korzystanie z praw podstawowych
5. Zarzut piąty: wszystkie środki prawodawcze rządu greckiego zostały wydane wskutek zalecenia a właściwie decyzji Eurogrupy, ECOFIN, EBC i Komisji Europejskiej

Skarga wniesiona w dniu 2 września 2014 r. – Micula i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-646/14)**

(2014/C 439/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ioan Micula (Oradea, Rumunia); S.C. European Food SA (Drăgănești Rumunia); S.C. Starmill Srl (Drăgănești); S.C. Multipack Srl (Drăgănești); Viorel Micula (Oradea) (przedstawiciele: K. Hobér, J. Ragnwaldh, T. Pettersson, E. Gaillard i Y. Banifatemi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji C(2014) 3192 (final) z dnia 26 maja 2014 r. przyjętej w sprawie pomocy państwa SA.38517 (2014/NN) – Micula przeciwko Rumunii (ICSID orzeczenie sądu arbitrażowego) nakazującej Rumunii zawieszenie wszelkich działań obejmujących wykonanie lub zastosowanie się do orzeczenia z dnia 11 grudnia 2013 r. wydanego przez sąd arbitrażowy utworzony w ramach Międzynarodowego Centrum Rozstrzygania Sporów Inwestycyjnych (ICSID) w sprawie Ioan Micula, Viorel Micula i inni przeciwko Rumunii (ICSID sprawa nr ARB/05/20), w zakresie w jakim Komisja uważa, że wykonanie tego orzeczenia stanowi niezgodną z prawem pomoc państwa, do czasu przyjęcia przez Komisję ostatecznej decyzji co do zgodności takiej pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym.
- przyznanie skarżącym zwrotu kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na braku kompetencji.

- Prawo UE nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, a Komisja nie posiada kompetencji w zakresie wydania decyzji zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999. Decyzja Komisji nie uwzględnia faktu, że Rumunia jest zobowiązana na mocy prawa międzynarodowego do bezzwłocznego wykonania orzeczenia ICSID a międzynarodowe zobowiązania Rumunii przeważają na prawem UE. Decyzja Komisji narusza art. 351 ust. 1 TFEU oraz art. 4 ust. 3 TEU, które uznają i chronią zobowiązania Rumunii wynikające z konwencji ICSID oraz dwustronnej umowy inwestycyjnej pomiędzy Szwecją i Rumunią.

2. Zarzut drugi oparty na oczywistym naruszeniu prawa i błędzie w ocenie.

- Komisja naruszyła prawo błędnie uznając wykonanie orzeczenia ICSID za nową pomoc państwa oraz naruszyła uzasadnione oczekiwania skarżących. Decyzja Komisji w całości jest oparta na błędnym założeniu, że wykonanie orzeczenia ICSID stanowi pomoc państwa w rozumieniu prawa UE. Orzeczenie ICSID nie przyznaje skarżącym korzyści gospodarczej ani nie stanowi środka o charakterze selektywnym lub dobrowolnego działania, które można przypisać Rumunii, ani też nie narusza ani nie zakłóca konkurencji.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Bayerische Motoren Werke przeciwko Komisji

(Sprawa T-671/14)

(2014/C 439/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bayerische Motoren Werke AG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Rosenthal, G. Drauz i M. Schütte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie SA.32009 (2011/C) zgodnie z art. 263 ust. 4 TFUE w zakresie, w jakim stwierdzono w niej niezgodność z rynkiem wewnętrznym kwoty 28 257 273 EUR, która odpowiada części wnioskowanej pomocy w wysokości 45 257 273 EUR, przekraczającej kwotę 17 mln EUR;
- posiłkowo: stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie SA.32009 (2011/C) zgodnie z art. 263 ust. 4 TFUE w zakresie, w jakim stwierdzono w niej, że niepodlegająca zgłoszeniu na podstawie art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 800/2008 ⁽¹⁾ kwota 22,5 mln EUR jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 108 ust. 3 TFUE

- Skarżąca utrzymuje, że pozwana naruszyła art. 108 ust. 3 TFUE, uchylając swojemu obowiązkowi starannego i bezstronnego badania, a przez to potwierdzając następnie w sposób rażąco błędny zastosowanie komunikatu w sprawie szczegółowej oceny dużych projektów inwestycyjnych w pełnym zakresie.
- Skarżąca twierdzi ponadto, że przy właściwej ocenie pozycji skarżącej na rynku nie powinno było dojść do szczegółowej oceny. Przeprowadzenie szczegółowej oceny bez uprzedniego określenia pozycji rynkowej i opierające się na tym nierówne traktowanie skarżącej stanowią oczywisty błąd w ocenie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE

- Skarżąca podnosi ponadto, że pozwana naruszyła art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, ograniczając w oczywiste błędny sposób skutek zachęcający i proporcjonalność pomocy do oszacowanej ex ante kwoty różnicy kosztów między lokalizacjami w Monachium i Lipsku wynoszącej 17 mln EUR.
- Skarżąca twierdzi w tym kontekście, że oparty o tę kwotę różnicy kosztów automatyzm szczegółowej oceny przez pozwaną stanowi oczywisty błąd w ocenie, który w konsekwencji uniemożliwił zgodne z prawem skorzystanie z uprawnień dyskrecjonalnych w szczególności przy ocenie proporcjonalności i skutków pomocy.

3. Zarzut ewentualny dotyczący naruszenia art. 108 ust. 3 TFUE i rozporządzenia nr 800/2008

- Skarżąca podnosi posiłkowo, że pozwana naruszyła art. 108 ust. 3 TFUE i rozporządzenia nr 800/2008, zakazując w sposób oczywiste błędny Republice Federalnej Niemiec przyznania skarżącej pomocy z zatwierzonego systemu pomocy, o którym mowa w Investitionszulagengesetz (ustawie o dopłatach inwestycyjnych), w wysokości, która leży poniżej progu zgłoszeniowego wynoszącego 22,5 mln EUR.
- To ograniczenie wysokości pomocy poniżej progu zgłoszeniowego stanowi zdaniem skarżącej oczywisty błąd w ocenie, poprzez który pozwana przekroczyła swoje kompetencje i dopuściła się niezgodnej z prawem dyskryminacji beneficjentów pomocy, którzy otrzymali niepodlegającą zgłoszeniu kwotę 22,5 mln EUR.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz.U. L 214, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – August Wolff i Remedia przeciwko Komisji

(Sprawa T-672/14)

(2014/C 439/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel (Bielefeld, Niemcy), Remedia d.o.o. (Zagrzeb, Chorwacja) (przedstawiciele: adwokaci P. Klappich, C. Schmidt und P. Arbeiter)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2014) 6030 final z dnia 19 sierpnia 2014 r. dotyczącej zezwoleń na wprowadzenie do obrotu, na podstawie art. 31 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, produktów leczniczych do użytku miejscowego stosowanych u ludzi, o wysokim stężeniu estradiolu, w zakresie, w jakim decyzja ta zobowiązuje państwa członkowskie do przestrzegania przewidzianych w niej obowiązków w odniesieniu do produktów leczniczych do użytku miejscowego zawierających 0,01 % estradiolu w swej masie, wymienionych i niewymienionych w załączniku I, z wyjątkiem ograniczenia, w myśl którego wskazane produkty lecznicze do użytku miejscowego zawierające 0,10 % estradiolu w swej masie mogą jeszcze być stosowane tylko dopochwowo;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 31 i nast. dyrektywy 2001/83/WE ⁽¹⁾

- W tym kontekście strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja wykonawcza została wydana w postępowaniu wszczętym i prowadzonym z naruszeniem przepisów formalnoprawnych. Ponadto strona skarżąca wskazuje między innymi, że wbrew temu, co stanowi art. 31 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2001/83/WE, postępowanie nie zostało wszczęte przed wydaniem decyzji w przedmiocie wniosku o ponowne dopuszczenie produktu leczniczego, ale po jej wydaniu, a poza tym nie chodziło tu o szczególnie przypadkowy przypadek, w którym w grę wchodziłyby interesy Unii. W odniesieniu do pierwszej skarżącej wszczęcie tego postępowania stanowi ponadto obejście obowiązujących w Niemczech przepisów regulujących ponowne dopuszczanie produktów leczniczych do obrotu.
- Strona skarżąca utrzymuje dalej, że w postępowaniu nie uczestniczył właściwy komitet naukowy ds. oceny ryzyka, a ponadto w charakterze sprawozdawcy wyznaczony został stronniczy członek uczestniczącego w postępowaniu Komitetu ds. Produktów Leczniczych Stosowanych u Ludzi.
- Pierwsza skarżąca podnosi ponadto, że nie została ona należycie wysłuchana w kwestii o zasadniczym znaczeniu, w ramach postępowania w przedmiocie kontroli opinii.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 116 zdanie pierwsze i art.126 zdanie pierwsze dyrektywy 2001/83/WE

- Strona skarżąca utrzymuje w tym względzie, że u podstaw decyzji wykonawczej leży błędna ocena stosunku między korzyściami a ryzykami związanymi ze stosowaniem produktu leczniczego. W szczególności Komisja nie wzięła pod uwagę okoliczności, że w trakcie wynoszącego ponad 45 lat okresu obecności na rynku pierwsza skarżąca nie otrzymała żadnych doniesień o poważnych niepożądanych skutkach produktu leczniczego zawierającego 0,01 % estradiolu w swej masie.
- Poza tym Komisja, która jest zobowiązana do przedstawienia informacji o wystąpieniu nowych ryzyk związanych z produktem leczniczym oraz do udowodnienia tych informacji, nie przedstawiła – w ocenie strony skarżącej – żadnych nowych danych ani informacji naukowych, które świadczyłyby o istnieniu takiego ryzyka.

3. Zarzut trzeci: naruszenie zasad proporcjonalności i równego traktowania

- W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca podnosi, że przewidziane w decyzji wykonawczej ostrzeżenia zawarte w informacji o produkcie leczniczym oraz inne ograniczenia dotyczące dopuszczenia produktu leczniczego do obrotu, a także związane z nimi wymogi są nieproporcjonalne i naruszają zasadę równego traktowania. Nieproporcjonalne jest w szczególności dodatkowe ograniczenie czasu stosowania przy jednoczesnym wyłączeniu powtórnego zastosowania produktu leczniczego, w ramach przewidzianej modyfikacji informacji o produkcie leczniczym. Zamiast ograniczania czasu stosowania wraz z wyłączeniem powtórnego zastosowania produktu leczniczego i wprowadzania związanych z tym ograniczeń, można było nakazać przeprowadzenie analizy domniemanych zagrożeń dla zdrowia, jako środka mniej dotkliwego.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s. 67)

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Lupin przeciwko Komisji**(Sprawa T-680/14)**

(2014/C 439/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lupin Ltd (Maharashtra, Indie) (przedstawiciele: M. Pullen, R. Fawcett-Feuillette, M. Boles, Solicitors, V. Wakefield, Barrister i M. Hoskins QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie w jakim stwierdza ona naruszenie art. 101 TFUE przez Lupin; i/lub
- uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na Lupin; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca żąda stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2014) 4955 final z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie AT.39612 – Perindopril (Servier).

Na poparcie skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo stwierdzając, że skarżąca popełniła naruszenie ze względu na cel art. 101 TFEU. Skarżąca twierdzi, że:
 - twierdzenie Komisji jest niezgodne z prawem, gdyż stosuje ona zupełnie nowe i nieprawidłowe kryterium prawne. W szczególności wymaga ono zapłaty „silnej zachęty”, co zdaniem skarżącej nie odzwierciedla istniejącego orzecznictwa oraz jest błędne z prawnego punktu widzenia;
 - podejście Komisji nie uwzględnia ani nie zapewnia skuteczności nie tylko celom prawa konkurencji, lecz również celom prawa patentowego oraz nowoczesnej procedury cywilnej. Zdaniem skarżącej Komisja powinna była ocenić kwestię ograniczenia ze względu na cel na podstawie doktryny dodatkowych ograniczeń i/lub odnosząc się do zasad uznanych w wyroku Wouters. Brak takiego działania stanowi naruszenie prawa.
 2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo twierdząc, że skarżąca dokonała naruszenia ze względu na skutek art. 101 TFEU. Skarżąca uważa, że podejście Komisji przy ustalaniu, czy ugoda w sprawie patentów stanowiła naruszenie ze względu na skutek odznacza się takimi samymi brakami jak jej podejście w związku z naruszeniem ze względu na cel.
 3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja bezpodstawnie nałożyła grzywnę na skarżącą, a nałożona grzywna była ewentualnie zbyt wysoka i powinna być obniżona. Skarżąca podnosi, że:
 - zarzucane nieprawidłowe działanie było nowe i nie mogło być ukarane grzywną, ewentualnie wyłącznie symboliczną grzywną;
 - grzywna nie odzwierciedla wagi i czasu trwania zarzucanego naruszenia oraz jest nieuzasadniona;
 - Komisja nie uwzględniła wartości własności intelektualnej przeniesionej przez skarżącą na Servier;
 - Komisja naruszyła zasadę równego traktowania w związku z grzywną nałożoną na Krka.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL